

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

בפני כב' השופט דאוד מאזן

תובעים

רמי מור

נגד

נתבעים

עופר איתח

פסק דין

בפני תביעת לשון הרע.

הצדדים והפרסום:

התובע עוסק מזה מספר שנים במתן טיפולים שונים, הנכנסים תחת הכותרת של "טיפול אלטרנטיבי בתחום הרפואה המשלימה", עוסק למחייתו בתחום זה ומטפל בבעיות עור, ובבעלותו אתר אינטרנט המציג את עבודתו.

לתובע, כאמור, אתר אינטרנט ובו פירוט בדבר פעילותו של התובע, מספק במסגרתו מידע אלטרנטיבי וכן תשובות לשאלות הגולשים.

בין השנים 2001 עד 2005 נמנה התובע עם מנהלי פורטל הבריאות האלטרנטיבי קהילת טבע לייף, ושימש מטעמה כמנהל פורום העור האלטרנטיבי.

הנתבע, הינו שרברב במקצועו, אחותו דינה סובלת ממחלת האורטיקריה (מחלת עור הגורמת בין היתר להופעת כתמים אדומים על כל הגוף), ניסה למצוא פתרון לאחותו, התוודע לאתר האינטרנט של התובע ולשיטת הטיפול, אשר הציג התובע באתר שבבעלותו.

הנתבע, על פי גרסתו, ולאחר שהטיפולים הרפואיים הרגילים לא הטיבו את מצבה של אחותו דינה, ואף הביאו לאשפוז בבית חולים רמב"ם, מסר לאחותו את מספר הטלפון של התובע, כפי שהוא מופיע באתר וזאת לאור הטיפול שמציע התובע, ואשר על פי הפרסומים באתר האינטרנט אין לו כל תופעות לוואי.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

בסופו של יום אחותו של התובע לא קיבלה כל טיפול על ידי התובע, מאחר ולטענת הנתבע, אחותו לא התרשמה משיחת הטלפון שהתנהלה ביניהם שהוא מקדיש את הזמן הראוי בטיפול בלקוחותיו, ומאותה שיחה היא איבדה כל אמון בו וכי העסקה לא יצאה לפועל.

משכך יש לראות את הפרסומים על ידי אדם שכלל ועיקר לא קיבל כל טיפול על ידי התובע או הוא או מי מבני משפחתו.

הפרסומים;

הפרסום הראשון:

פרסום זה מיום 26.4.06 בפורום שאלות הגולשים באתר האינטרנט של התובע.

"טיפול באורטיקריה.

"שלום! לכל הסובלים מבעיה מציקה וקשה זו לא להאמין לכל שרלטן שמבטיח ניסים ונפלאות.

אני יכול להציע לכם לנסות את שיטת אייפק תוכלו לברר עליה באינטרנט. הדבר היחיד שעזר לי אחרי שנה של סבל, בתי חולים וכל מיני שרלטנים למיניהם. נדו את זה, לי ועוד רבים זה עזר.

דרך אגב, העלויות כספיות של הטיפול זולות בהרבה השרלטנים".

הפרסום השני :

גם הוא במסגרת הפורום באתר התובע מיום 27.4.06.

"זהירות! רמי מור נוכל!".

מנצל את מצוקתם של אנשים חולים בהבטחות סרק. לוקח המון כסף ומנצל אנשים שיש להם אורטיקריה ועוד הרבה מחלות. גם לי היתה התופעה הזו ועברתי גיהנום. אני חקרתי את רמי מור, אל תאמינו לאף מילה שלו גם אמנן לוי בדרך אליו זה בקרוב. זה שמחקת את ההודעות הקודמות שלי זה לא יעזור לך. הכל שקר וכזב ונוכלות ואתה מתחזה לסיגל אמא של איזה ילד בשביל להטעות ילדים חולים ומסכנים ... סיגל זה אתה בעצמך!!! איך זה שאתה לא מוכן למסור לי את הכתובת שלך ורק עושה חקירות ושואל שאלות בטלפון זאת ההוכחה שאתה מתחזה. אנחנו כבר יודעים שאתה ליד השוק.

אז תענה לי למה אתה מוחק הודעות שלי שחושפות את האמות שאתה נוכל ושרלטן!!! אתה אומר שאתה מוחק הודעות כי הם בלי שם אז אני אומר לי את שמי עופר לב בגלוי ונראה אם לא תמחק גם את ההודעה הזו".

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

הפרסום השלישי:

"רמי מור – רמאות ראו הוזהרתם!"

22:54 27/4/06 Olo2

רמי מור רמאות לשמה!

ישנם אנשים כמו רמי מור שהם רמאים ונוכלים מקצועיים, שמנצלים מצוקות של אנשים רק כדי לסחוט מהם כספים בהבטחות סרק לרפוי או עזרה במחלתם. ראו הוזהרתם!"

זהות המפרסם:

ההודעות נשוא התביעה שבפני, הן הודעות אנונימיות המתייחסות לתובע. מדובר בהודעות של הגולשים שפורסמו בפורום העוסק בנושא טיפול ברפואה.

במסגרת תיק זה, אין ולא צריך לדון בשאלה של זהות המפרסם ולדון בשאלה מעניינת כשלעצמה היא שאלת חשיפת זהותו של הגולש האנונימי במקרה זה. הנתבע הודה בכתובת הפרסומים, ובכך אין, במסגרת תיק זה כל מחלוקת לגבי זהות המפרסם. הלא הוא הנתבע בתיק זה.

העדים שהעידו:

מטעם התובע העיד התובע בעצמו. מטעם הנתבע העיד הנתבע בעצמו, אחותו גב' דינה וכן גב' ציפי מאיר.

ההתבטאות מהווה לשון הרע?

לגבי הפרסום השני והשלישי, לא יכולה להיות מחלוקת, כי ההתבטאות מהווה פרסום כמשמעותו של הביטוי בחוק איסור לשון הרע, משום שההתבטאויות הופנו לאדם זולת התובע, ואף הגיעו לאדם אחר זולתו (כהוראת סעיף 2(ב)(1) לחוק).

המחלוקת האמיתית בין הצדדים נוגעת לתוכן הפרסום ואם ההתבטאויות מהוות לשון הרע, יסודותיה של עבירת לשון הרע אינן כוללים גרימת נזק בפועל כתוצאה מהפרסום, ודי בכך שהפרסום עלול היה לגרום לאחר התוצאות המפורטות בסעיף 1 לחוק, משמע נזק פוטנציאלי לתובע. על כן, על מנת לקבוע אחריות על פי חוק איסור לשון הרע, לכאורה, די לברר באופן כללי האם הביטוי הוא משפיל, פוגע או מבזה על פי מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

1 ניתוח ביטוי לצורך קביעת אחריותו של המפרסם, על פי חוק איסור לשון הרע, יבוצע בארבעה
2 שלבים:

3
4 ראשית, יש למצוא את המשמעות האובייקטיבית העולה מן הביטוי בהתאם לנסיבות החיצוניות
5 וללשון המשתמעת ממנו.

6
7 שנית, יש לקבוע האם על פי תכלית החוק ואיזונים חוקתיים שונים, יש להטיל אחריות בגין הביטוי.

8
9 שלישית, יש לברר האם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיף 13-15 להוראות החוק.

10
11 השלב הרביעי והאחרון הוא שלב הפיצויים.

12 שלב ראשון – משמעותן הסבירה של ההתבטאויות:

13
14 בפרסום השני והשלישי, כפי שהובא לעיל, מביע הנתבע את תחושותיו השליליות על פועלו של התובע
15 אשר מעצם טיבן עלולות לפגוע בשמו הטוב.

16
17 הכינוי "נוכל ושרלטן" או "רמאי" אלה ביטויים הפוגעים ומטילים בדופי בעבודתו של התובע
18 במקצועיותו, מבחינה אובייקטיבית, והן אכן עלולות לפגוע בעיסוקו כמטפל אלטרנטיבי. הביטויים,
19 שעשה בהם שימוש הנתבע, בתגובות, נופלות, לטעמי לגדרה של החלופה השלישית בסעיף 1 לחוק
20 איסור לשון הרע, ולפיה נועד הביטוי לפגוע באדם, במשרתו, בעסקו ובמשלוח ידו ובמקצועו.

21
22 הביטוי "נוכל" או "רמאי" הם ביטויים הפוגעים בתובע ונועדו להציגו כשקרן ורמאי ולהטיל דופי
23 במקצועיות התובע בתחום הרפואה האלטרנטיבית. שנהר סבור, כי "ככלל, הטלת דופי במקצועיותו
24 של אדם בתחום שבו הוא עוסק תיחשב כלשון הרע, כאמור בס' 1(3) לחוק." (שם, עמ' 129-128);
25 עם דיעה זו אני מסכים.

26
27 זאת ובנוסף הביטוי נועד גם לפגוע בשמו הטוב של האדם בעיני הבריות כמפורט בחלופה הראשונה
28 על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

29 שלב שני – האם ראוי להטיל על הנתבע אחריות בגין ההתבטאות:

30
31 במקרנו, התובע הוא אדם פרטי, ולא דמות ציבורית, עובדה שלכאורה מטה את הכף לטובת ערך
32 ההגנה על שמו הטוב, ונסיגת ערך חופש הביטוי מפני הזכות לשם טוב. יחד עם זאת, קיים במקרים
33 עניין ציבורי בקיומו של הפרסום. או בקיומו של פרסום המעלה ביקורת על פועלו ועל עיסוקו של
34

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

אדם כדוגמת התובע. התובע מציע שירות בתחום הרפואה האלטרנטיבית, שירות חשוב, ונוגע לציבור הרחב. מעצם טיבו של שירות זה, יוצר העניין לציבור בקיומו של הפרסום.

קשה להגדיר במדויק היכן נעצרת הרפואה הרגילה והמוכרת והיכן מתחילה אותה רפואה משלימה או אלטרנטיבית ומה ההבדל ביניהן. לא ניתן להתעלם מן העובדה שבעת האחרונה עולה קרנה של הרפואה האלטרנטיבית והמשלימה בעיני הציבור הישראלי, ובולטת בקרבו המודעות והנכונות לבחון שיטות טיפול נוספות לרפואה הקונבנציונאלית. קופות חולים שונות מציעות ממגוון הטיפולים המשלימים לחבריהן, ואף מספר בלתי מבוטל של בתי חולים ציבוריים מפעילים מרפאות שמיישמות שיטות טיפול מן הרפואה המשלימה (ראו לעניין זה ד' גלאובר, **המעמד החוקי של הרפואה המשלימה בארץ, רפואה ומשפט**, ביטאון האגודה לרפואה ולמשפט בישראל, ספר היוכל - נובמבר 2001, בעמ' 96-99).

דו"ח מאת "הוועדה לבדיקת נושא הרפואה המשלימה בישראל" מטעם משרד הבריאות שפורסם בחודש ספטמבר 1991 (להלן: "דו"ח ועדת אלון") מציין גם הוא כי תחום הרפואה הבלתי קונבנציונאלית נתברך בריבוי שמות, וכי הוועדה בחרה לעשות שימוש בשם "רפואה משלימה" עבור מכלול הטיפולים משום שלהבדיל מהשם "רפואה אלטרנטיבית" הוא אינו מטעה לחשוב כי טיפולים אלה מתיימרים להחליף את הרפואה הקונבנציונאלית.

ועדת אלון הגדירה את המצב החוקי של הרפואה המשלימה בישראל כ"רחוק מלהשביע רצון" וקבעה כי לרוב המרפאים העוסקים בריפוי בשיטות הרפואה המשלימה אין מעמד חוקי ואין פיקוח על פועלם והכשרתם המקצועית, כך ש"כל מרפא, הישר בעיניו יעשה", ועדת אלון ביקשה בהמלצותיה לשנות את החוק בדבר הרישוי לעסוק ברפואה ולהתאימו לשני עקרונות יסוד הכוללים את זכות האדם לבחור ולהחליט בידי מי הוא מפקיד את הטיפול הרפואי לו הוא זקוק, וכן עקרון שלום הציבור וטובתו. מטרת הסדרת שירותי הרפואה המשלימה עפ"י העיקרון האחרון, היא למנוע סכנה ונזק אפשריים לבריאותו של האדם. המלצות הועדה, באו למנוע את האפשרות שהפונים לטיפול באחד מענפי הרפואה המשלימה, יינזקו מחמת אבחון וטיפול לא נכון במחלה או כתוצאה מהפסקת הטיפול הקונבנציונלי ו/או אי קבלתו כלל.

בהיעדר חוק המסדיר את מעמד הרפואה המשלימה למקצועותיה השונים, משרד הבריאות אינו מכיר במעמד המקצועי של מי שעוסק ברפואה המשלימה. בהיעדר הכרה ממסדית, אין כל חובה חוקית על בעל מקצוע להשתלם מקצועית או לעמוד בבחינות של מוסד ממלכתי ולמעשה די בידיעה מינימלית והתמצאות חלקית בתחום מסוים כדי שבעל מקצוע ברפואה משלימה יציע את שירותיו לציבור המתרפאים. יתרה מזאת, למוסדות הבריאות אין חובה חוקית לדון בתלונות של הציבור אודות מטפל מסוים ברפואה משלימה ובפועל אין מוסדות הבריאות עוסקים בכך.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

משכך התובע הוא מטפל אלטרנטיבי ורשאי לעסוק בתחום זה.

אנשים רבים פונים למטפלים למיניהם לאחר שהם חשים כי הרפואה המוכרת אין ביכולתה לעזור להם, אין בכוחה של רפואה זו לתת להם מזור, פונים הם לאדם שמאמינים שבכוחותיו לכוון אותם לעבר הדרך הנכונה או לקבל את הטיפול שיש בו לפתור את הבעיה ממנה סובלים.

חרף כל זאת, המצב המשפטי דהיום בארץ הוא הרפואה המשלימה אינה מוסדרת בחוק. לא קיימים סטנדרטים מקצועיים של משרד הבריאות לטיפולים אלה, אין נוהל של שיתוף פעולה עם הרפואה הקונבנציונאלית, ואין כללי אתיקה למטפלים (ראו עוד בעניין זה: י' דייזיס, **אחריות מקצועית של מטפלים ברפואה משלימה, רפואה ומשפט**, ביטאון האגודה לרפואה ולמשפט בישראל, ספר היובל - נובמבר 2001, בעמ' 123-124).

בית המשפט העליון הצטרף אף הוא מספר פעמים לביקורת על המצב השורר בתחום זה עם המלצה להסדרת תחום הרפואה המשלימה. (ראו: רע"פ 10709/03 **יוסף רוס נ' מדינת ישראל**, תק-על 2005 (3) 36, בעמ' 43-44; ע"א 2055/99 **פלוני ואח' נ' הרבנות הראשית לישראל**, תק-על 2001 (2) 240, בעמ' 247).

אין כל ראיה שהתובע הציג את עצמו כרופא, משכך, מדובר בשוק חופשי בו יש מוכר מרצון וקונה מרצון כשמי שאינו מעוניין לקנות אינו מחויב לדבר ואינו מגיע לתובע. הטיפול הוא טיפו משלים או אלטרנטיבי שבמהותו הוא מבוסס על אמונה.

התובע מעיד בתצהירו על הדרך בה הגיע לתובע בסעיף 6 לתצהירו וזאת במטרה לסייע לאחותו להתמודד עם המחלה ממנה סובלת לאחר שהרפואה הרגילה לא הטיבה את מצבה; שבסופו של יום לא קיבלה כל טיפול בידי התובע.

מזור בעיני שבאותה עת כשחיפש אחר מזור לאחותו גילה את דבר קיום האתר של התובע ולא נתקל באסופת התגובות והדעות השליליות על התובע כפי שהדבר מפורט בתצהירו שהובאו על ידו להוכחת אמת דיברתי (ראה תצהירו נ/5).

אם כך התובע רשאי לעסוק בתחום זה שהמדינה לא מוצאת לנכון להסדירו והוא יהיה נשלט על ידי הדינים האחרים המסדירים את המקצועות האחרים ללא כל צורך בקבלת רישיון לעסוק בתחום זה, ופגיעה במקצועיות האדם העוסק במקצוע מסויים, כפי שציינתי לעיל מקימה חזקה של פגיעה בשם הטוב.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

המעין בפרסומים בפרט הפרסום השני והשלישי, יוצר אצלו הרושם שלא מדובר בהתבטאות שעניינה דעה אישית, אלא בקביעת אמת עובדתית. הנתבע בשני הפרסומים התיימר לקבוע עובדות נחרצות ביחס לפועלו של התובע ולא ביקש להביע דעה אישית בנושא או להביע תחושותיו שלו. כבר מהכותרת ניתן ללמוד על כוונת הנתבע כאשר מתחיל את התגובה במסע אזהרה לכל הנזקקים לטיפול של התובע כשהוא פותח את התגובה בזהירות מפני רמי מור "הנוכל", שעה שצריך להדגיש כבר בשלב זה כי הנתבע מעולם לא קיבל כל טיפול על ידי התובע, וגם אחותו לא קיבלה כל טיפול על ידי התובע.

בפרסומים השני והשלישי שזורים ביטויים הקשורים לעולם העובדות ולא לעולם הרגש והדעה. הנתבע מציין לאורך כל התגובה ביטויים שהם עובדות מבחינתו כך הוא מציין: "מנצל את מצוקתם של אנשים חולים בהבטחות סרק" ... "לוקח המון כסף" ... "מנצל אנשים שיש להם אורטיקריה" ... "אני חקרתי את רמי מור אל תאמינו לאף מילה שלו" ... "הכל שקר וכזב ונוכלות ואתה מתחזה לסיגל אמא של איזה ילד בשביל להטעות ילדים חולים ומסכנים" ...

אף התובע לא עושה שימוש במירכאות, על מנת לסייג את דבריו וליצור את הרושם שמדובר בדעה, תחושה ולא עובדה. כך גם לגבי הפרסום השני.

בעריכת האיזון בין שמו הטוב של התובע לבין חופש הביטוי, ולאחר שבחנתי את הביטוי מבחינה אובייקטיבית, סבורני כי הפרסומים השני והשלישי הם פרסומים פוגעניים, יש בהודעה משום לשון הרע, בהיותן ביטויים פוגעניים ושנועדו לפגוע בשמו הטוב ובמקצועו של התובע.

שלב שלישי- האם ההתבטאויות חוסות בצל ההגנות של החוק:

הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע:

הוראת סעיף 14 לחוק מקנה הגנה למפרסם לשון הרע מקום בו הפרסום עומד בשני תנאים מצטברים והם אמת בפרסום וקיומו של עניין ציבורי באותו פרסום דהיינו האם קיימים יתרונות חברתיים המצדיקים את אותו הפרסום (ראו: א' שנהר, דיני לשון הרע, נבו הוצאה לאור בע"מ (תשנ"ז-1997) בעמ' 215 (להלן: "א' שנהר)).

נטל ההוכחה על הנתבע המעלה את ההגנה.

במקרה דנן, לא הוכיחו הנתבעים שהצגת התובע כנוכל ושרלטן הפועל רק לרווח אישי על חשבון מצוקת הפונים אליו לרפוי, הינה אמת.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

עיינתי בראיות שהובאו בפני ולא הוכח שמדובר ברמאי המוציא את כספם של הפונים אליו בתחבולות תוך שהוא מנצל את חולשתם ומצוקתם של הפונים אליו. הנתבע לא טופל על ידי התובע; כך גם אחותו בסופו של יום לא קיבלה כל טיפול על ידי התובע ולא ברור מהיכן היה בידי הנתבע מידע או עובדות שיכול על פיהן לבסס את הביטויים שהכתיר בהן את התובע כ"נוכל" ו-"רמאי"

גם העדה שהובאה בדיעבד ובעת כתיבת הפרסומים לא היה מודע לה הנתבע אלא לאחר ניהול המשפט כל מה שיש בתצהיר הינו אי הצלחת הטיפול אך אין בו מעבר לכך. מדובר בטיפול או משחה המורכבת כהודאת התובע מקרם בסיס ותוספות זניחות של 1% שלחומרים טבעיים שלא ברור מידת יעילותם או העדרה בטיפול במחלה זו, אך אין בכך כדי להוכיח שהתובע הוא נוכל ורמאי.

מדובר בטיפול שאינו רפואי ומבוסס על אימונה ואי הצלחת טיפול לגבי ציפי מיה אינו יכול ללמד אלא על המקרה שלה בלבד ואין בו מעבר לכך.

מכאן אני סבור שלא צלחה דרכו של הנתבע להוכיח הגנת אמת דיברתי.

הגנת תום הלב;

הוראת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע מקנה הגנה למפרסם לשון הרע מקום בו קיימים אינטרסים ציבוריים חשובים בפרסום. הגנה כאמור תינתן למפרסם אם הוכיח שני **תנאים מצטברים** - הראשון הוא שהפרסום נעשה בתום לב, והשני הוא שעשה את הפרסום באחת משתיים עשרה הנסיבות הקבועות בסעיף (ראו: **א' שנהר**, שם, בעמ' 250-249).

הפסיקה והספרות המשפטית התוו זה מכבר קריטריונים לאורם יש לבחון את תום ליבו של המפרסם, וביניהם - אמונתו של המפרסם באמיתות הפרסום (**א' שנהר**, שם, בעמ' 261); התנהגותו של המפרסם עובר לפרסום והאם נקט אמצעים סבירים לבירור האמת (**א' שנהר**, שם, בעמ' 263-264); וכן תוכנו של הפרסום, לשונו וסבירותו (**א' שנהר**, שם, בעמ' 264).

כמו כן, סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע קובע חזקות הניתנות לסתירה אשר יש בהן כדי לסייע בקביעה, האם פרסום נעשה בתום לב. הוראת סעיף 15 לחוק מקנה הגנה למפרסם לשון הרע, מקום בו קיימים אינטרסים ציבוריים חשובים בפרסום. ההגנה תינתן למפרסם אם הוכיח כי הפרסום נעשה בתום לב, באחת משתיים עשרה הנסיבות הקבועות בסעיף.

אני קובע, אפוא, כי ביחס לסעיפי המשנה של סעיף 15 לא מתקיים רכיב תום הלב ונראה כי חלה החזקה בסעיף 16(ב)(2) לפיה הנתבעת או מי מטעמה לא נקטו לפני הפרסום באמצעים סבירים כדי להיווכח אם יש אמת בפרסום המשמץ שלהם, הבירור נעשה לאחר מכן ולאחר הגשת כתב התביעה.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

לא שוכנעתי כי נתבע ביקש להזהיר חולים פוטנציאליים אלא הפרסום נועד לפגוע בתובע על רקע אי הנחמדות שלו במהלך הפניה של אחותו אליו, כי עד לאותה עת לא ידעו על יכולותיו דבר וחצי דבר ואין בידיהם כל מידע למסור לציבור הרחב.

העובדה שהנתבע נחשף לקיומה של העדה ציפי מיה לא בעת הפרסום אלא לקראת הכנת המשפט וכי הפרסום נעשה ללא כל מידע או ניסיון או התנסות אישית פוגמת בתום לבו. מכאן אני סבור כי הנתבע אינו חוסה בצילה של חובת תום הלב.

מכאן אני סבור שגם לא מתקיימת הגנה זו.

שאלת הנזק;

מטרת חיובו של אדם בפיצויים בגין לשון הרע הינה דו תכליתית. מצד אחד ליתן סעד לנפגע שיחזירו ככל הניתן למצבו עובר לפגיעה ומצד שני לחנך את הציבור ולהחדיר לתודעתו כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר. בהענקת הסעד בגין לשון הרע יש לבצע איזון בין הזכות לשם טוב ולפרטיות אל מול חופש הביטוי ולקחת בחשבון את אופייה של הפגיעה, נסיבותיה ומעמדם של הפוגע והנפגע. וראה ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פ"ד מה (2) 489, 493-494. חומרת הפגיעה משפיעה על שיעור הפיצויים שיש לפסוק כמו גם תפוצת הפרסום (ע"א 552/73 רוזנבלום נ' כץ, פ"ד ל (1) 589 (1975), 595; ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, פ"ד כז (2) 225 (1973), 244).

התובע עותר לחיוב הנתבע בתשלום סכום הפיצויים המרבי הקבוע בחוק ללא הוכחת נזק, בסך 100,000 ₪.

התובע לא הוכיח כל נזק ולא הביא כל ראיה לנזק שנגרם לו בעקבות הפרסום. התובע מבקש לפצותו בסכום על פי הוראות החוק ללא הוכחת נזק.

בעא (י-ם) 5452/04 עמירם מילר נ' שמואל כהן (לא פורסם ניתן ביום 02/11/04) נקבע:

"להבדיל מנזקי ממון, הניתנים ברגיל לשומה ולתחשיב ברמת דיוק זו או אחרת, הפיצויים עבור נזק שאינו של ממון מבוססים על הערכה כללית ביותר, המבטאת את הגישה המשפטית הראויה להטבת נזקים מסוג זה. זו משקללת את הנתונים הקבועים הרלוונטיים לסוגיה: יחס החברה לתופעה הקלוקלת, נפיצותה והערכים המתנגשים הדורשים איזון לגביה. בנוסף לכך, יש ליתן את הדעת כמובן גם לנזקים הקונקרטיים-האישיים, לשיעור הפגיעה הישיר והעקיף בעטיו של הפרסום ולטיבו הפוגעני. כך, למשל, יש להביא בחשבון - מבלי להתיימר למצות את הדברים - גם

בית משפט השלום בקריות

ת"א 3498-06 מור נ' איתח

את הגורמים הבאים: היקף הפרסום, טיבו, חומרתו, הבלטתו, נפישותו, מטרתו (לרבות בחינת השאלה האם נעשה מתוך זדון או מחמת רשלנות ואולי אף משגגה), סגנונו, צורתו ועוד".

לאחר ששקלתי את נסיבות הפרסום, היקפו המוגבל, חומרתו, ושאר הנסיבות הנני סבור כי ראוי להשית על הנתבע פיצוי בסך של 9,000 ₪.

התוצאה;

הנני מחייב את הנתבע לשלם לתובע סך 9,000 ₪. הסכום ישולם תוך 30 ימים מיום קבלת פסק דין זה במידה ולא ישא הסכום הפרשי ריבית והצמדה החל מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

הנני מחייב את הנתבע לשלם לתובע את הוצאותיו בסך 2,000 ₪.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"א, 17 יולי 2011, בהעדר הצדדים.

דאוד מאזן, שופט